

Стеван Владислав Каћански
(1828-1890)

МОЈЕ СРЦЕ

За чим бије срце моје?
Ни за славом ни за ратом,
Ни за миром ни за златом,
Већ за усном од кармина
И за чашом рујна вина.

Како бије срце моје?
Нити слабо нити јако,
Ама вазда, вазда жарко,
За уснама од кармина
И чашама од рубина.

Када бије срце моје?
Или ноћу или данком,
Ил' вечером ил' уранком?
Увек бије срце моје,
Али само за то двоје

Спонзори:
↔ **Stoikov**
CLINIC OLYMP

Боемски видео-каламбури
Димитрија Панфилова:

ДИОНИСОВЕ — ВРАГОЛИЈ —

у „Кући Ђуре Јакшића“ – Скадарлија – Београд
28.04.2017, у 19:00 часова

Вече отвара новинар РТС-а
Бранко СТАНКОВИЋ
(псеудоним: „Квадратура круга“)

После пројекције поетско-музичке пируете
професора др Слобе ЈОВИЋА
– енолога, енофила, хедонисте, уз гитару

Промоција књиге поезије „**РУПЕ У ГЛАВИ**“
инж. Владе КАНИЋА, аутора „народне песме“
„КУЋЕРАК У СРЕМУ“, уз гитару

Промоција књиге **Димитрија ПАНФИЛОВА:**
„**БОЕМИ-ДОАЈЕНИ-ВИТЕЗОВИ**“

Боџи су људи који траже друштво, јер теже подносе себе него друге. Задовољавају се ничим, па имају све што им треба. Они помало гостују на овом свету. Сматрају столицу у крчми самим престоном људске среће. Више воле да пребирају по успоменама него да живе. Разумеју се у све и ништа друго. Уопште, живот им одузима страшно много времена. Умели су да дамама помажу у сакупљању лепих успомена, али је код понеког боџи Маркиз де Сад постао Маркиз де Некад.

Opruје боја

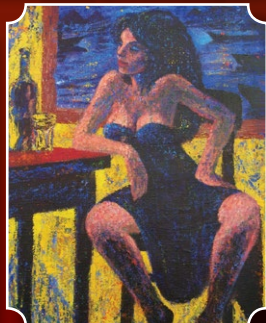
Што за обичног човека није довољно рационално, за боџи није довољно ирационално. Боџи отвара флашу, а флаша отвара њега. Он пије да заборави, али не забрави да пије. У крчми се не причају приче какве су биле, него какве је требало да су биле. Дакле, ту ћете чути дубоке, горке истине, али и слатке мале лажи. Аутори су трговачки путници, одоцнели заводници, ноторни интелектуалци, хронични узалудисти и професионални беспосличари... Уосталом, више паметан научи од будале него обрнуто. А разговор је медем за душу...

Бриге не ваља утапати у алкохолу – оне умеју да пливају. Не пије се ни да би се заборавило, јер кад само мало попијемо, сетимо се таквих бисера, које сасвим трезни обавезно заборавимо. Није случајно старогрчки комедиограф Аристофан завапио: „Пекар амо да с добрим вином наквасим мозак свој, неби а' зборио мудро!“

Ми у ствари пијемо из алтруизма. У испарењима тих свакодневних свечаности сви људи постају добри и мудри, а све жене лепотице. Ми им опраштамо њихове несавршености. Мој колега Вл. Рибникар уме да каже: „Никада она не може бити тако ружна колико се ја могу напити.“

Шпор Миљенко Смоје је у „Слободној Далмацији“
Димитрија Панфилова прогласио деканом
„Панонске Академије за Боџи и Доајене“

